

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

מספרת הש"ס

תורה אור השלם

גלוין השם
גָּלוֹן הַשֵּׁם וְהִרְיוֹן פְּדוּעָה עַיִּינָה צְדִיקָה
פְּקִידָה מִמְּמֶנּוּ סַפְתָּן עֲזָבָן
שְׁבָשָׁ אָמֵר שְׁמָאֵל הַוְשָׁתָן דָּוִי
לְבָעֵי בְּהָמָה עַיִּינָה נְכָנוֹתָה כָּה
עַלְמָם דָּהָרָה דָּהָרָה לְהַלְלָה
רְשָׁדָה רְדָה הַפְּטוּרָה בְּזָהָר
דְּדָעָנָה עַיִּינָה נְכָלָתָה כָּה עַזְבָּן

לעזי רשי

רַבִּינוֹ חָנָנָאֵל
למה שמננו חכמים,
אתה מהניין אדרבה למה
שמננו חכמים אין להן
עוור כי עורותיהם כבשרן

שומונה שצחים למקצתן
טרקיך רב אש אליבא דרב
וינישא, ברן רבי יהודא
שנה מדור ליה, ואקסין
רכ' רומי, בדר' ר' הילון
בלל, וכיווץ בהן. ודיליקין
ההנאה, הכל שצחים ומושם
אקשין לה אידי לוב ווסט.
מר (ובט) יהודא (ובט) אונן
שבשת החזר נחש בשבת,
שהחוירו לם פוטו, שהו
шибשלן אוור קלוי. ווּ
מר אבוי האי מאן דלהל

בבבון' ב' טולין מונע מכמיס חולל ונכבר יוכן ונתקנתה גודל גודלה נרחבת. אולם לא נרחבת גודלה נרחבת. אולם לא נרחבת גודלה נרחבת.

אמר אבינו עוזר חילוק מבשר בו. מסקנה דפי ר' לוי ס"ה מלה"ב
ודוחי היליכו דהצטי פליגי לנוין סנתה ה"כ נמי דמפרש
כיה ויך ה"ד פליגי מידי לנוין סנתה ומיתמא סותה כוון לדל ק"י מיה
וניעו לתוכי וכלי פליכן מיה: **הציד את הפרדיעוש בו** ר"י פותח.

להה שmeno חכמים אדרבה למה שmeno חכמים אין להן עור ואמר אבי ה' קאמר אין עור חלק מבשר אלא למה שלא מנו חכמים אמר ליה רבא הא למה שmeno חכמים קאמר אלא אמר רבא ה' קאמר אין עור מטמא כבשר אלא למה שmeno חכמים מכלל דרב' יוחנן בן נורי הנק נמי דלא מנו חכמים מטמאין והא כתני ר' יוחנן בן נורי אומר ח' שרצוים יש להן עורות ולא מטמאין ⁽⁶⁾ [אמר רב] אדא בר מהנה תרין ה' כי וחכמים אומרים לענין טומאה אין עור למה שmeno חכמים וכאתה לענין שבת לא פלני והתניתא הצד אחד מה' שרצוים האמורין בתורה "החובל בהן חיב בשרצוים שיש להן עורות ואיזו היא חבורה שאינה חזורת ⁽⁶⁾ נזכר הדרם אע"פ שלא יצא רב' יוחנן בין עורות אמר רב אשוי מאן ת'ק רב' יהודה וזה אמר הילטה בחולדה אבל ובן דפלני לענין שבת מודו ליה اي ה' היא דברי רב' חילוקתו מביע ליה תנוי דברי רב' יוחנן בין נורי מבני לחבורה שאינה חזורת דכתיב י'הוּפָךְ חרבכבודתו אלימא דקאי ריקמי ריקמי הא ונמר ⁽⁷⁾ אלא בכושי מה עורו דכושים אינה חזורת אף עצים כ': הא הורנן חייב מאן תנא א"ר ירמיה החרוג כינה בשבת כהווג גמל בשבת מתיקף בין עליה דברי אליעזר אלא בכינה דיאנה פרה באלים מה אילים דברין וובין אף כל סבריו באלים מה אילים דברין וובין אף כל פרפה ורבה ⁽⁸⁾ והאמיר מר יויש הקב"ה זו מקרני הוא א דמייקרי בצי' בנים והתニア טפיו וביצי בכנים ⁽⁹⁾ והרי פרעוש דפרה ורבה והתニア הצד זיב' יובני יהושע פטור אמר רב אשוי צידה יי' רב' אליעזר ור' יהושע אלא דמר סבר ⁽¹⁰⁾ דבר פטור ואבל לענין הרינה אפילו רב' יהושע מאן תנא אמר רב יהודה אמר רב בר' ⁽¹¹⁾ שמעון היה אמר מלאכה שאין צריכה לה לנופה פטור עליה אייכא דמתני לה אהאות זהה לה פה חייב אם להוציא מאמנה להה פטור רב' ר' ⁽¹²⁾ שמעון היה אמר מלאכה שאין צריכה לה אהא ⁽¹³⁾ הצד נש בשבת אם מותעך בו חייב מאן תנא אמר רב יהודה אמר רב רב' יינה צריכה לנופה פטור עליה אמר ⁽¹⁴⁾ שמואל בו בסלע חייב א"ר יוסי בר אבין ובין סנפורי משא אלא אפילו דעתך רורי אמר מר בר ייט ידו למעי בהמה ולדרל עוכר שבמעיה בר המדורו אסברא לי לאו אמר רב ששת יומי והגוי מוויחיב משום עוקך רב מגידולו דבר מגידולו אמר אבי ה' היא מאן דתלש פיטרא

אבן דלושש פיטוריא. הן פטירות שהוכרי
בריוור לאו מג'ודו קרכען נינחו ורינויו
אבל ר' יוחנן בן נהדי אכזב מהHIGH
ואמר אמר קד' מלכני בון קרבון רוצחים

בן נורי אמר ח' שרכזים יש
דאיל בתר גישתא דתנן ר' עלייה דרבנן לענין טמאו
יוחנן בן נורי דבריו רבבי יוחנן וו
ומחלוקתו בעא מיניה לי מרא
כושי עוזו ונמר הברבורותי מא
חברבורותיו נמר גונזיו מבעי ל
חברורה אינה חזורת: ושאר ש
ר' א' היא דתניתא ר' א' אמר
לה רב יוסף עד כאן לא פליני
ורבה אבל שאר שקצים ורמנים
אלא מאילים רבבי אליעזר סבר
כל שיש בו נטילת נשמה ורבה
דרפה ורבה אל'acci וכינה א
ראמים ועד ביצי בנים מיניא
רוויות מיניא הבוא במירבו ביניים

הכוא נמי מיהיב משום עוק
ולכל עקל שפְּלִימָו על יי' לדלוֹן
ונעמל מבעוד יוס: לפְּלַע. כרומָת קְלָמָת
מִלְיאֵין: טְפִיּוֹן. צְלִוָּן. טְנִפְיָוִן וצְלִילִי
חו' מגבידיו מגחון: לאוֹלֶא ממנה מה.
נאפ. נמי סְלִיכָה קִים סְמִילָה וְהַהֲרָה
פְּרֻעוֹשׁ בְּשַׁבָּת רְבִי אַלְיעָר כְּ
אַהֲרֹנוֹת קְרָמִית עַד כָּאן לְאַפְּלִי
שָׁאַן בְּמִינּוֹ נִצְׂדָּק חִיבָּר וּמְרַסְּדָה
מוֹרָה: הַחֲדַץ לְצַוְּרָה שָׁאַן צְרִיכָה
הַיָּא דָאָמֵר מְלָאָכָה אָמֵר לְעַמְּדָה
מִאֵן תְּנָא אָמֵר רְבִי יְהוָה אָמֵר
לְגַנְוָה פְּטוּר עַלְיהָ וּוְיכָא דְמָרָה
שְׁלָא יְשַׁכְּנוּ פְּטוּר אָמֵר לְרִפְאָוָה
שְׁמַעַן הַיָּא דָאָמֵר מְלָאָכָה שְׁ
יְהַשּׁוֹלָה דָג מִן הַיּוֹם כִּיּוֹן שְׁבִי
אָמֵר רְבִי אֲשִׁי לְאַתְּ הַיָּמָא יְבִרְךָ
הַמְּדוֹרִי אָמֵר שְׁמָוֹאֵל צְחָרוֹן
חִיבָּר מַאי טַעַמָּא אָמֵר רְבָא
הַחֲרִיא מִאֵן דְתַלְשׁ כְּשׂוֹתָא מִזְבְּחָה
הַכָּא נִמְיָא מִיהִיב מִשּׁוּם עַוק

רְבָּנֶם גָּנוֹן
מלאה שאינה צויה
לגולות, פְּלִיבִי גָּדוֹלָה
וְרַבְּשָׁעֵן כָּרְבָּתְבָּשָׁה.
בְּפָרָקְצִינְיאָה השָׁבָת. אֲמָר
רְבָּה שְׂתָה הָאָמָן דַּעֲךָ
שְׁחוֹתָה מַהְגָּה וְהַזְּמָנָה
יְהִיבָּן מִשְׁמָשׁ עַקְרָבְּבָקָר
מַגְדּוֹלָה.
בְּכָל מַעֲבָדִין וְעוֹזְרוֹן וְכַיְדָה
רַי אָמָן יְהִיא כָּרְבָּתְבָּשָׁה
מַגְדִּישָׁה הָהָא אָוָל וְחַבָּבָה
פְּתַחְתָּה רְבָּה הָרָה
אַמְּמָא, אֲמָר יְהִי לְפָרָקְצִינְיאָה
אַיְקוֹם מִיקְמִיחָה וְאַקְבָּל
אַגְּזָה, קָמָן אַנְקָזָה אֲמָר
לְהִיא אַגְּמָדָה בְּךָ
כְּשָׁתָה, אֲמָר לְהִיא כְּשָׁתָה
בְּרוֹא רְבָּה האַמְּמָא, כְּשָׁתָה
נִמְּנָה אַמְּעָדָה דַּרְבָּא דָאָה
אַקְוֹזָן קְסָלְטִין אַקְוֹזָן
לְהִדְמָה מִתְּאָה שְׁחוֹתָה
(דַּעַיִן מִזְרָעָה שְׁחוֹתָה).
וּפְכַרְפַּר אַרְבָּא גְּרָזָה וְלִזְבָּחָה
הַמְּשֻׁמְרָה (דַּקְלָה) אַמְּרוּ מִכָּה

במסכת ברכות (ז' ט) על
נורו ומחילוקנו הוה ליה ל-
מדוקני ודורו מהייב ההורבון
שחבקה ב' זו ביצ' נינס, ו-
צץ"ל (דוחא) (דוחז) מרוכב
אע"ג אקורטמונר רב לר' מילר
לא עקר דבר מגידולו וגם
השטעמיה ית' ר' יוסי ר' יוסי
דאמר שמאלו המכניס ידו לו